

ΤΩ, ΚΥΡΙΩ, ΓΟΥΣΤΑΥΩ, ΛΑΦΦΟΝ¹

Λαφφόν! ναί! ἔχει ἡ μάνα μας πολλή στοργή στὰ στήθη,
 κὴ ὅποιος πιστὰ τὴν ἀγαπᾷ δὲν τον σκεπάζει λήθη!
 Εἶν' ἡ γλυκειά της ἀγκαλιά, Λαφφόν, πολὺ μεγάλη,
 κὴ ὀλόκληρον τὸν οὐρανὸν ἔμπορεῖ νὰ περιβάλῃ·
 μὰ πόσο μᾶλλον λούλουδο ἄν τὴν γλυκειά σου λύρα,
 πὸν πάντα χύνει μελωδιά, ποτὲ δὲν μνήσκει: στείρα.
 Λαφφόν! πατρίδος μου παιδί, ἀηδόνι τοῦ αἰθέρα,
 ὅπου γιὰ ἡμένα ἢ Ἑλλάς, εἶν' καὶ γιὰ σὲ μητέρα!...

Δὲν εἶν' ἀγνώμων ἡ Ἑλλάς, καὶ ἡ ἀχαριστία
 εἶναι τοῦ Σλάβου ἀρετὴ καὶ μόνη του θρησκεία!...
 Γιὰ κείνον πὸν τὴν ἀγαπᾷ αἰώνιο στυλοβάτη
 στήνει, κ' ἐπ' ἀνάστατη τὴν μνήμη του χαράττει...
 Ναί! μόνο κάμπου λούλουδα καὶ δάκρυα δὲν σκορπίζει,
 σὲ μνήμ' ἀγαπημένου γιοῦ· μὲ δόξα τὸ στολίζει,
 μὲ δόξα πὸν δὲν σθῆνεται ἀπ' τὸ χαρτί τῆς Μοίρας.
 Γνωρίζει πῶς πληρῶν' αὐτὴ ἓνα παιδί τῆς λύρας,
 μὲ πόνον πὸν τῆς ἔψαλλε μὲ γλώσσα ἰδική της,
 τῆς δροσεραῖς της εὐμορφιαῖς, καὶ ἔπῃρε τὴν εὐχὴ της.

Ἄν ἦσαι ἄγνωστος γιὰ μέ, Λαφφόν, ὄχι καὶ ξένος,
 ἀφ' οὗ εἶσαι τῆς μάνας μου υἱὸς ἀγαπημένος.
 Εἴμαστ' ἀδέλφια, εἴμαστε παιδιὰ ἴδιας μητέρας·
 ἴδιος Θεὸς μᾶς εὐλογεῖ, ὁ ἴδιος αἰθέρας
 μᾶς στέλνει μύσχους τῆς ζωῆς ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα...
 Ὡ! θὴ σὲ δώση πρώτ' αὐτὴ τὴν δάφνινη κορώνα!...
 Εἶναι ἀδέλφι' ἀγαπητὰ Ἑλλάδα καὶ Γαλλία·
 τὸ ἴδιο γάλα πίνουνε, μιὰ ἔχουνε λατρεία,

***Ελευθερία!**

¹ Ἐν Διδυμοτείχῳ.

BIRGINIA H. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

¹ Ἀνταπάντησις τοῦ εἰς τὸν κ. Μαραγγέλην ποιήματος τοῦ κ. Γουσταύου Λαφφόν.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΡΙΩΝ

ΣΥΡΕ χαμηλὴν τινα καθέδραν πρὸ τοῦ ὑψηλοῦ
 καὶ πλουσίου ἐνετικῷ καθρέπτου, ὅστις ἀπιν-
 δαλμάτιζε τὸ κομψὸν ἀνάστημά της καὶ ἔπε-
 σεν ἐπ' αὐτῆς μετὰ μαλθακότητος κλείσασα
 τοὺς ὀφθαλμούς.

¹ Ἦτον ὁ μὴν τοῦ Μαΐου. Τὸ γαλλῆνιον τοῦ
 οὐρανοῦ καὶ ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἀνέπτυσσον τὴν πολυτέλειαν τοῦ